

The Development of Underhand Skill Ability in Volleyball Subject for Grade 10 Students by Using the Underhand Skill Training Exercise in Learning Management

Werathep Chaichana¹ and Kanchana Chanprasert^{2*}

Received: June 21, 2023 **Revised:** July 21, 2023 **Accepted:** July 22, 2023

Abstract

The purposes of this research were to study 1) ability of Underhand Skill from the number of underhand before and after using the underhand training exercise and compare with gender, and 2) the satisfaction of the underhand passes training exercise. The 40 Grade 10 students were a simple random sampling group. The research tools were (1) lesson plans with the underhand training exercise (2) Krongvist and Brumbach Achievement Test of underhand passes for boys were accuracy .767, reliability .817 and Russell-Lange Achievement Test of underhand for girls were an accuracy of .80, with reliability .915 and (3) the satisfaction questionnaires of the underhand training exercise that IOC were between 0.67 to 1.00. The results showed that 1) the number of underhand before and after using the underhand training exercise and gender were significant at .01. The means of the underhand number of boys before training and after training were 5.72 and 27.20, respectively. The means of underhand number of girls before training and after training were 3.47 and 16.80, respectively. And 2) the means of students' satisfaction of the underhand training exercise were 4.31. They were high level.

Keyword: Underhand Passes Skill; Volleyball Subject; The Underhand Passes Training Exercise

¹ Curriculum and Instruction Program, Suryadhep Teachers College, Rangsit University, Thailand

² Department of Physics, Faculty of Science, Rangsit University, Thailand

* Corresponding author e-mail: kanchana.ch@rsu.ac.th, kanchanprasert@gmail.com

การพัฒนาความสามารถในทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง ในรายวิชาวอลเลย์บอลสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้ใช้แบบฝึกทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง

วิโรท ชัยชนะ¹ และ กาญจนา จันทร์ประเสริฐ^{2*}

รับบทความ: 21 มิถุนายน 2566 แก้ไขบทความ: 21 กรกฎาคม 2566 รับตีพิมพ์: 22 กรกฎาคม 2566

บทคัดย่อ

การวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ความสามารถในการเล่นลูกสองมือล่างจากจำนวนครั้งก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการเล่นลูกสองมือล่างและเปรียบเทียบกับเพศ 2) ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างแบบสุ่มอย่างง่ายเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 40 คน เครื่องที่ใช้ในการวิจัย (1) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้แบบฝึกทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง (2) แบบวัดความสามารถในการเล่นลูกสองมือล่างของครองวิสต์และบรูมบาซสำหรับนักเรียนชาย มีค่าความเที่ยงตรงเท่ากับ .767 และความเชื่อมั่นเท่ากับ .817 รัสเซลล์และแลงก์สำหรับนักเรียนหญิง มีค่าความเที่ยงตรง .80 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .915 และ (3) แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อแบบฝึกการเล่นลูกสองมือล่างที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้อระหว่าง 0.67-1.00 ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการเล่นลูกสองมือล่างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ค่าเฉลี่ยจำนวนครั้งการเล่นลูกสองมือล่างนักเรียนชายก่อนและหลังเรียนเท่ากับ 5.72 และ 27.20 นักเรียนหญิงก่อนและหลังเรียนเท่ากับ 3.47 และ 16.80 ตามลำดับ และ 2) ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจโดยภาพรวมของกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 4.31 อยู่ในระดับพึงพอใจมาก

คำสำคัญ: ทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง; รายวิชาวอลเลย์บอล; แบบฝึกการเล่นลูกสองมือล่าง

¹ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครูสุริยเทพ มหาวิทยาลัยรังสิต

² ภาควิชาฟิสิกส์ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

* Corresponding author e-mail: kanchana.ch@rsu.ac.th, kanchanprasert@gmail.com

บทนำ

กีฬาวอลเลย์บอลเป็นรายวิชาหนึ่งที่อยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ในสาระที่ 3 ว่าด้วยการเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล มาตรฐานการเรียนรู้ พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา ตัวชี้วัด ม.4-6/3 เล่น กีฬาไทย กีฬาสากล ประเภทบุคคล/คู่ กีฬาประเภททีมได้อย่างน้อย 1 ชนิด (Ministry of Education, 2008) นอกจากนี้ กีฬาวอลเลย์บอลยังเป็นกีฬาอีกชนิดหนึ่งที่ทำกิจกรรมแข่งขันตั้งแต่ในระดับโรงเรียน กลุ่มโรงเรียน ระดับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา และในระดับสูง ๆ กิจกรรมหนึ่งในการเรียนการสอน วิชาพลศึกษาที่มีคุณค่าก่อให้เกิดประโยชน์โดยตรงตามเป้าหมายของการเรียนพลศึกษา ซึ่งในการเล่น วอลเลย์บอลมีองค์ประกอบทักษะอยู่หลายประการ เช่น การตัก (Dig) การเซต (Set) การเสิร์ฟ (Serve) การตบ (Spike) และการสกัดกั้น (Block) (Department of Physical Education, Ministry of Tourism and Sports, 2012) ซึ่งแต่ละองค์ประกอบจะมีจุดมุ่งหมายและวิธีต่าง ๆ ของการเล่น วอลเลย์บอลเป็น กีฬาและกิจกรรมทางพลศึกษาที่ได้รับความสนใจมากระทั่งหนึ่งสามารถเล่นได้ทุกระดับทั้งชายและ หญิง มีการแข่งขันหลายประเภทหลายระดับ จึงจัดได้ว่ากีฬาวอลเลย์บอลเป็นกีฬาประเภทหนึ่งที่ทั่วโลก นิยมเล่นกันมาก และกีฬาวอลเลย์บอลยังช่วยส่งเสริมการออกกำลังกาย ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่ง ที่จะส่งเสริมคุณภาพชีวิตของประชาชนในประเทศ

จากประสบการณ์ที่ผู้วิจัยได้รับมอบหมายให้จัดการเรียนรู้รายวิชาพลศึกษา 2 (วอลเลย์บอล) รหัสวิชา พ 31102 ในโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่งในจังหวัดกรุงเทพมหานคร หลังจากผู้วิจัยได้สำรวจข้อมูลพื้นฐาน เบื้องต้นโดยการสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการกับนักเรียนที่ผ่านการเรียนรายวิชาวอลเลย์บอล ตั้งแต่ ปีการศึกษา 2558 ถึง 2563 ที่ผ่านมา พบว่านักเรียนบางส่วนมีปัญหาทางด้านทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง ซึ่งทักษะดังกล่าวเป็นทักษะแรกๆที่ผู้เรียนต้องเรียนและยังเป็นที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในทักษะ อื่น ๆ และนำไปใช้ในการเล่นทีมอีกด้วย จากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้สอบถามนักเรียนถึงสาเหตุที่ไม่ สามารถปฏิบัติทักษะการเล่นลูกสองมือล่างได้ พบว่ามีหลายสาเหตุ เช่น นักเรียนไม่มีความถนัดในการเล่นวอลเลย์บอล นักเรียนไม่เคยเรียนทักษะพื้นฐานในการเล่นวอลเลย์บอลมาก่อน นักเรียนไม่เคย ฝึกซ้อมตามแบบฝึกที่ถูกต้อง เป็นต้น ทักษะการเล่นลูกสองมือล่างในกีฬาวอลเลย์บอลเป็นทักษะที่ ค่อนข้างซับซ้อน เป็นการทำงานที่ต้องอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างประสาทกล้ามเนื้อและอวัยวะต่าง ๆ (Insuwanno, 2017; Nanthasai, 2018) เช่น ประสาทตากับการเคลื่อนไหวของแขนและขาที่จะทำให้ การเล่นลูกสองมือล่างประสบความสำเร็จ ซึ่งถ้าหากไม่แก้ไขปัญหานี้ นักเรียนก็จะไม่สามารถ พัฒนาทักษะต่อไปได้ และยังส่งผลไปยังการจัดการเรียนการสอนในวิชาพลศึกษาในระดับพื้นฐาน จากปัญหาที่พบดังกล่าว ผู้วิจัยจึงหาแนวทางการแก้ไขโดยมีความสนใจที่จะสร้างแบบฝึกการเล่นลูกสอง มือล่างเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องและพัฒนาผู้เรียนให้สามารถปฏิบัติทักษะนี้ได้ถูกต้อง ผู้วิจัยจึงได้ วางแผนการศึกษาการพัฒนาความสามารถในการเล่นลูกสองมือล่างในรายวิชาวอลเลย์บอลสำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้ใช้แบบฝึกการเล่นลูกสองมือล่าง (Underhand) เพื่อ พัฒนาความสามารถในการเล่นลูกสองมือล่างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ให้กับนักเรียนที่มีปัญหา ในทักษะการเล่นลูกสองมือล่างให้มีความชำนาญมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ของทักษะ

การเล่นลูกสองมือล่างนี้สูงขึ้น ผ่านตามเกณฑ์มาตรฐานของผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง และอาจนำทักษะนี้ไปใช้ในการเล่นกีฬา การออกกำลังกายในการชีวิตประจำวันได้อย่างมีความสุข

วัตถุประสงค์

1. ศึกษาความสามารถในการเล่นลูกสองมือล่างและเปรียบเทียบจำนวนครั้งก่อนและหลังการใช้แบบฝึกการเล่นลูกสองมือล่างกับเพศ
2. ศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกการเล่นลูกสองมือล่างเพื่อพัฒนาความสามารถในทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง

การทบทวนวรรณกรรม

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและรวบรวมเพื่อสรุปความรู้พื้นฐานที่ใช้ในการสนับสนุนการศึกษาครั้งนี้ โดยในบทความนี้ผู้วิจัยได้นำเสนอประเด็นที่สำคัญ ดังนี้

การเล่นลูกสองมือล่าง (Underarm or Dig Pass) หรือเรียกว่าลูกอันเดอร์ เป็นการใช้แขนช่วงล่างทั้งสองข้างบริเวณข้อมือถึงข้อพับเล่นลูกพร้อมกัน ซึ่งการเล่นลูกวิธีนี้เป็นพื้นฐานสำคัญและเป็นทักษะที่จำเป็นสำหรับผู้เล่นวอลเลย์บอลทุกคน โดยการเล่นลูกด้วยสองมือล่างต้องจับมือเพื่อให้แขนทั้งสองข้างเสมอกันเพื่อควบคุมวอลเลย์บอลเป็นไปตามทิศทางที่ต้องการได้ การจับมือเล่นลูกมือล่างมี 2 ลักษณะคือ จับแบบสองมือวางซ้อนกัน เป็นวิธีการจับมือที่นิยมใช้กันมากที่สุดในปัจจุบัน โดยใช้ฝ่ามือข้างใดข้างหนึ่งซ้อนบนฝ่ามืออีกข้างหนึ่ง ให้นิ้วหัวแม่มือทั้งสองวางขนานกันอยู่บนฝ่ามือ กำมือทั้งสองข้างที่ซ้อนกันและจับแบบโอแบมิดเป็นวิธีการจับมือโดยใช้มือข้างใดข้างหนึ่งหนึ่งกำมัดแล้วใช้อีกมือหนึ่งโอแบมิดเอาไว้และให้นิ้วหัวแม่มือทั้งสองวางขนานกันอยู่บนฝ่ามือ จุดที่สัมผัสลูกบอล การเล่นลูกมือล่างให้ใช้ท่อนแขนทั้งสองข้างเหนือข้อมือขึ้นมาเป็นจุดที่สัมผัสหรือตกกระทบของลูกบอล ถ้าตำแหน่งของแขนที่สัมผัสลูกสูงเกินไปอาจทำให้เกิดการพักลูกหรือเล่นลูกเป็นสองจังหวะได้ แต่ถ้าหากตำแหน่งสัมผัสลูกต่ำเกินไปลูกบอลก็จะลอยไปในทิศทางที่ไม่แน่นอน มุมของแขนและการใช้แรงในการสัมผัสลูกบอล มีผลกระทบต่อทิศทางของลูกบอล ตามหลักวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวกับมุมกระทบเท่ากับมุมที่สะท้อน ส่วนการออกแรงของผู้เล่น ถ้าลูกบอลเคลื่อนที่มาด้วยแรงมากผู้เล่นต้องออกแรงรับที่แขนในการสะท้อนกลับน้อย ถ้าลูกบอลเคลื่อนที่มาด้วยแรงน้อยผู้เล่นต้องออกแรงแขนที่สัมผัสมากเพื่อให้ลูกบอลสะท้อนกลับ (Rohendi & Tangkudung, 2017)

การวัดความสามารถในการเล่นลูกสองมือล่างมีนักวิจัยสร้างหรือพัฒนาแบบวัดความสามารถในการเล่นวอลเลย์บอลหรือลูกสองมือในหลากหลายระดับของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งผู้ที่สนใจสามารถเลือกนำมาใช้ให้ตรงกับการศึกษาของตนเอง เช่น Russell and Lange (1940) ศึกษาเรื่อง แบบทดสอบทางวอลเลย์บอลสำหรับนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษา ได้พัฒนาแบบวัดความสามารถในการเล่นลูกสองมือล่างที่ใช้กับนักเรียนหญิง ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยให้ผู้ถูกทดสอบอันเดอร์บอลกระทบผนังเรียบที่เขียนเส้นบนผนัง กว้างประมาณ 5.5 ฟุต สูงจากพื้น 7.5 ฟุต และจุดที่ผู้ทำการทดสอบต้องห่างจากผนัง 6 ฟุต เมื่อได้ยินสัญญาณ “เริ่ม” ให้โยนลูกวอลเลย์บอลเหนือศีรษะกระทบกำแพง เมื่อลูกบอลสะท้อนกลับมา

ให้เล่นลูกสองมือล่าง ทำติดต่อกันให้ได้มากที่สุดภายในเวลา 30 วินาที โดยให้ผู้ทดสอบปฏิบัติ 3 ครั้ง แล้วนำคะแนนที่ดีที่สุดจากการทดสอบ 3 ครั้งเป็นผลของการทดสอบ ผลการศึกษาพบว่า แบบทดสอบนี้มีค่าความเที่ยงตรงเท่ากับ .80 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .915 Brady (1945) ศึกษาเรื่องการศึกษาศาสนาความสามารถในการเล่นวอลเลย์บอล ได้สร้างแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถทั่วไปในการเล่นวอลเลย์บอลที่จะนำมาใช้ทดสอบกับนักเรียนชายระดับอุดมศึกษา โดยขีดเส้นบนผนังกว้าง 5 ฟุต และเส้นระดับสูง 11 ฟุต 6 นิ้ว ผู้เข้ารับการทดสอบจะยืนอยู่ที่ใดก็ได้เล่นลูกสองมือล่างให้ลูกบอลกระทบผนังที่เส้นระดับ ทำเช่นนี้ให้ได้จำนวนครั้งที่มากที่สุด ผลการศึกษาพบว่า แบบทดสอบนี้มีค่าความเที่ยงตรงเท่ากับ .86 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .93 Clifton (1962) ศึกษาเรื่อง แบบทดสอบการเล่นวอลเลย์บอลสำหรับนักเรียนหญิง โดยใช้ผู้ทดสอบ 45 คน ใช้พื้นที่ผนัง 7 ฟุต 6 นิ้ว ทำการทดสอบ 2 ระยะ คือ 5 ฟุต ให้ผู้ทดสอบยืนหลังเส้น 5 ฟุต เล่นลูกวอลเลย์บอลกระทบฝาผนังไปมาด้วยมือทั้งสองภายใน 30 วินาที ถ้าผู้ทดสอบไม่สามารถควบคุมลูกวอลเลย์บอลให้กระทบผนังไปมาได้ อนุญาตให้พักผ่อน 2 นาที แล้วจึงทำการทดสอบใหม่ อีกกลุ่มหนึ่งให้กระทำเช่นเดียวกัน แต่ในระยะห่างจากผนัง 7 ฟุต ทั้งสองกลุ่มทำการทดลองเป็นเวลา 14 สัปดาห์ ผลการศึกษาพบว่า แบบทดสอบการเล่นลูกวอลเลย์บอลกระทบผนังที่ระยะ 7 ฟุต มีความเชื่อมั่นเท่ากับ .83 Cunningham and Garrison (1968) ศึกษาเรื่อง แบบทดสอบวอลเลย์บอลกระทบผนังสำหรับนักศึกษาหญิง ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาหญิงชั้นปีที่ 1 และ 2 จำนวน 111 คน ซึ่งเคยเรียนวิชาวอลเลย์บอลมาแล้ว ใช้ผนังเรียบที่มีขนาดกว้าง 3 ฟุต ยาว 3 ฟุต วิธีการทดสอบให้ผู้ทดสอบยืนที่จุดใดก็ได้เมื่อได้ยินสัญญาณ “เริ่ม” ให้โยนลูกบอลกระทบผนังบริเวณที่กำหนดให้มากที่สุด ภายในเวลา 30 วินาที ทำการทดสอบสองครั้งและบันทึกจำนวนครั้งที่ดีที่สุด ผลการศึกษาพบว่า แบบทดสอบการเล่นวอลเลย์บอลนี้มีค่าความเที่ยงตรงเท่ากับ .72 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .87 Krongvist and Brumbach (1968) ศึกษาเรื่อง แบบทดสอบทักษะวอลเลย์บอลสำหรับนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษา ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชายระดับ 10-11 จำนวน 71 คน โดยใช้ผนังเรียบเขียนเส้นบนผนังให้กว้าง 5.5 ฟุต สูงจากพื้น 11 ฟุต และจุดที่ผู้ทดสอบยืนที่ใดก็ได้เมื่อได้ยินสัญญาณ “เริ่ม” ให้โยนลูกวอลเลย์บอลกระทบผนังในเขตที่กำหนด เมื่อลูกบอลสะท้อนกลับมาให้เล่นลูกสองมือล่างส่งลูกบอลกระทบผนังให้มากที่สุดภายในเวลา 20 นาที ทำการทดสอบ 3 ครั้ง บันทึกผลจากการคำนวณค่าเฉลี่ย ผลการศึกษาพบว่า แบบทดสอบนี้มีค่าความเที่ยงตรงเท่ากับ .767 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .817 ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกใช้แบบทดสอบของรัสเซลล์และแลงก์ และแบบทดสอบของครอว์ริสท์และบรัมบาช เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับชั้นใกล้เคียงกัน

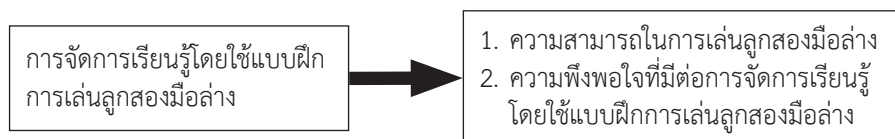
ความพึงพอใจ หมายถึง ระดับความพอใจซึ่งเป็นผลมาจากความสนใจและเจตคติของบุคคลที่มีคุณภาพและสภาพของงาน (Good, 1973) เมื่อนำแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจมาปรับใช้ ในกิจกรรมการเรียนการสอน ครูผู้สอนจะต้องมีบทบาทสำคัญในการจัดกิจกรรม วิธีการ สื่ออุปกรณ์ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ เพื่อตอบสนองความพึงพอใจให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียน จนบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอนแต่ละครั้ง โดยให้ผู้เรียนได้รับผลตอบแทนจากการเรียนรู้ในแต่ละครั้งด้วย ดังนั้นความพึงพอใจในการเรียนรู้และผลการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กันในทางบวกคือ เมื่อเกิดความพึงพอใจจะเกิดผลที่ดีต่อการเรียนรู้ และผลการเรียนรู้ที่ดีหรือที่น่าพอใจจะทำให้เกิดความพึงพอใจ กิจกรรมที่จัดควรคำนึงถึงองค์ประกอบที่ทำให้เกิดแรงจูงใจจนเกิดเป็นความพึงพอใจในการเรียนรู้ การวัดความพึง

พอใจมีหลายวิธี เช่น การสังเกตการณ์ การสัมภาษณ์ การออกแบบสอบถาม การเก็บบันทึก การที่จะเลือกใช้วิธีการวัดความพึงพอใจแบบใด ผู้สอนควรศึกษาวิธีการวัดให้เข้าใจและเลือกวิธีการวัดตามวัตถุประสงค์ของเรื่องที่ต้องการวัด (Elliott & Shin, 2002)

งานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบ/เทคนิค/วิธีการ/แบบทดสอบทักษะวอลเลย์บอล/ความพึงพอใจของการจัดการเรียนรู้เพื่อทักษะการเล่นวอลเลย์บอล เช่น การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลสำหรับนักศึกษาชายระดับอุดมศึกษาของ Chareonpong (1974) การพัฒนาแบบทดสอบทักษะวอลเลย์บอลสำหรับคัดเลือกนักกีฬาวูติงในโรงเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของ Pongrak (1996) การพัฒนาแบบฝึกทักษะวอลเลย์บอลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวอลเลย์บอลของนิสิตชั้นปีที่ 2 หลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต (หลักสูตร 4 ปี) ปีการศึกษา 2552 ภาควิชาพลศึกษาของ Tanee (2012) ผลของการใช้โปรแกรมการฝึกแบบผสมผสานที่มีต่อความคล่องแคล่วว่องไวของนักกีฬาวอลเลย์บอลหญิงของ Insuwanno (2017) ผลของโปรแกรมการฝึกด้วยยางยืดที่มีต่อความแข็งแรงของกล้ามเนื้อและความสามารถในการเสิร์ฟลูกมือบนของกีฬาวอลเลย์บอล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของ Nanthasai (2018) การสร้างเสริมทักษะการคิดในการจัดการเรียนการสอนวิชาวอลเลย์บอลของนักศึกษาสาขาพลศึกษาและสุขศึกษาหลักสูตร 5 ปีของ Sasanasart (2022) การพัฒนาการเล่นลูกสองมือล่างในกีฬาวอลเลย์บอลด้วยกลยุทธ์การเล่นแบบดั้งเดิมของ Rohendi and Tangkudung (2017) โครงการศึกษาประสิทธิภาพการใช้แบบจำลองของวีทลีย์ (Wheatley) ที่มีต่อทักษะการเล่นลูกสองมือล่างในกีฬาวอลเลย์บอลของ Sharshouh (2023) เป็นต้น

จากการศึกษาค้นคว้าที่รายงานข้างต้นผู้วิจัยได้กำหนดกรอบการวิจัยเรื่องการสร้างแบบฝึกการเล่นลูกสองมือล่างเพื่อพัฒนาความสามารถในการเล่นลูกสองมือล่างและศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ดังนี้

กรอบแนวคิด

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) มีการเก็บข้อมูลจากการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบกลุ่มเดียว วัดผลก่อนและหลังการเรียนรู้ (One Group Pretest-posttest Design) ศึกษาเปรียบเทียบทักษะการเล่นลูกสองมือล่างก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1) ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนรายวิชาพลศึกษา 2 (วอลเลย์บอล) รหัสวิชา พ 31102 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ของโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่งในจังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 8 ห้องเรียน มีจำนวน 320 คน

2) กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เรียนรายวิชาพลศึกษา 2 (วอลเลย์บอล) รหัสวิชา พ 31102 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ของโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่งในจังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 1 ห้องเรียน มีจำนวน 40 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling Group)

เครื่องมือในการวิจัย

1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการเล่นลูกสองมือล่างเพื่อพัฒนาความสามารถในการเล่นลูกสองมือล่างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 4 แผน ที่มีแบบฝึกการเล่นลูกสองมือล่างที่พัฒนาโดยผู้วิจัยใช้เป็นสื่อการจัดการเรียนรู้ มีการหาประสิทธิภาพโดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาวิชาพลศึกษา จำนวน 2 คน และด้านการวัดและการประเมินผล จำนวน 1 คน ตรวจสอบความสอดคล้อง (Index of Item - Objective Congruence หรือ IOC) ระหว่างเนื้อหาวิชา วัตถุประสงค์รายวิชา และสื่อกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้แบบฝึกทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง กำหนดเกณฑ์แผนการจัดการเรียนรู้ที่จะนำไปใช้ในการวิจัยทุกแผนต้องมีความมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 พบว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีค่าความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.67-1.00 ทั้ง 4 แผน

2) แบบวัดความสามารถในการเล่นลูกสองมือล่าง ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบของครองวิสต์และบรัมบาชเป็นแบบทดสอบสำหรับนักเรียนชายเล่นลูกสองมือล่างกระแทบผนัง ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบได้ค่าเท่ากับ .767 และความเชื่อถือได้เท่ากับ .817 (Kronqvist & Brumbach, 1968) และแบบทดสอบของรัสเซลล์และแลงก์ เป็นแบบทดสอบสำหรับนักเรียนหญิงเล่นลูกสองมือล่างกระแทบผนังมีความเที่ยงตรงเท่ากับ .80 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .915 (Russell & Lange, 1940)

3) แบบสำรวจความพึงพอใจต่อแบบฝึกการเล่นลูกสองมือล่างเพื่อพัฒนาความสามารถในการเล่นลูกสองมือล่างที่ผู้วิจัยพัฒนาเป็นแบบประเมินแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert's Rating Scale) แบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อที่ใช้ในการจัดกิจกรรม และด้านประโยชน์ที่ได้รับ มีการหาประสิทธิภาพโดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาวิชาพลศึกษา จำนวน 2 คน และด้านการวัดและการประเมินผลจำนวน 1 คน ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์และการใช้ภาษา กำหนดเกณฑ์แบบสำรวจที่จะนำไปใช้ในการวิจัยทุกข้อต้องมีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 พบว่าแบบสำรวจมีค่าความสอดคล้องรายข้ออยู่ระหว่าง 0.67-1.00

นิยามศัพท์เฉพาะ

1) ความสามารถในการเล่นลูกสองมือล่าง หมายถึง ความสามารถที่กลุ่มตัวอย่างรับและส่งลูกวอลเลย์บอลด้วยสองมือล่างได้ ซึ่งมีลักษณะท่าทางดังนี้ ท่าเตรียมเล่นบอลของผู้เล่นมีลักษณะหงายมือทั้งสองข้าง เอามือหนึ่งไปวางซ้อนทับอีกมือหนึ่ง รวบมือให้นิ้วหัวแม่มือชิดติดกัน ใช้นิ้วชี้มือหนึ่งกำมัดใช้อีกมือหนึ่งโอบมัด ให้นิ้วหัวแม่มือทั้งสองชิดติดกันกำมือทั้งสองข้าง นำมือทั้งสองข้างมาชิดกัน ให้นิ้ว

หัวแม่มือทั้งสองข้างเสมอกัน ท่าทางการรับลูกสองมือล่างให้ยื่นเท้าใดเท้าหนึ่งอยู่ข้างหน้าห่างกันประมาณ 1 ช่วงไหล่ ย่อเข่าลงให้หัวเข่าเลยปลายเท้าเล็กน้อยก้มลำตัวให้หัวไหล่อยู่ในแนวระดับของเข่า ยกสันเท้าขึ้นเล็กน้อย น้ำหนักตัวอยู่ที่ปลายเท้าทั้งสองข้างตรงบริเวณโคนหัวแม่มือให้ได้ฝ่าเท้า จับมือในท่าที่ถูกต้อง แขนทั้งสองเหยียดตึง ตามองที่ลูกบอลและรับบอล ท่าทางการส่งลูกสองมือล่างยื่นในลักษณะเดียวกับการรับลูกสองมือ แต่ให้ยืดตัวขึ้นขณะที่ส่งลูกออกไป โดยวัดความสามารถในการเล่นลูกสองมือล่างเป็นจำนวนครั้งที่รับส่งลูกสองมือล่างไปกระทบกำแพง จำแนกเป็นเกณฑ์นักเรียนชายใช้แบบวัดของครองวิสต์และบรัมบาช และเกณฑ์นักเรียนหญิงใช้แบบวัดของรัสเซลล์และแลงก์ (Kronqvist & Brumbach, 1968; Russell & Lange, 1940)

2) แบบฝึกการเล่นลูกสองมือล่างเพื่อพัฒนาความสามารถในการเล่นลูกสองมือล่าง หมายถึงแบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อพัฒนาความสามารถในการเล่นลูกสองมือล่างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีจำนวน 8 ชุด ได้แก่ ชุดที่ 1 ฝึกการจับมือและการยืนท่าเตรียมความพร้อม ชุดที่ 2 ฝึกการเคลื่อนที่ 4 ทิศ ชุดที่ 3 ฝึกการเล่นลูกสองมือล่างแล้วจับ ชุดที่ 4 ฝึกการเล่นลูกสองมือล่างเดี่ยว ชุดที่ 5 ฝึกโยนให้เพื่อนเล่นลูกสองมือล่าง ชุดที่ 6 ฝึกการเคลื่อนที่เล่นลูกสองมือล่าง ชุดที่ 7 ฝึกการเล่นลูกสองมือล่างคู่ และชุดที่ 8 ฝึกการเล่นลูกสองมือล่างมือล่างกับผนัง ซึ่งแต่ละชุดแบบฝึกจะประกอบด้วยวัตถุประสงค์ รายละเอียดการฝึก การวัดและประเมินผลการฝึกปฏิบัติ

3) ความพึงพอใจต่อแบบฝึกการเล่นลูกสองมือล่างเพื่อพัฒนาความสามารถในการเล่นลูกสองมือล่าง หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อแบบฝึกการเล่นลูกสองมือล่างที่ผู้วิจัยพัฒนาและใช้เป็นสื่อในการจัดการเรียนรู้ ประเมินได้จากแบบสำรวจความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นแบบประเมินค่า 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด สำรวจใน 3 ด้าน คือ 1. ด้านการจัดการเรียนรู้ 2. ด้านสื่อที่ใช้ในการจัดกรรม 3. ด้านประโยชน์ที่ได้รับ รวมทั้งหมด 26 ข้อและคำถามปลายเปิด 1 ข้อ

การเก็บข้อมูลการวิจัย

ผู้วิจัยให้ความรู้การเล่นลูกสองมือล่าง การใช้แบบฝึกการเล่นลูกสองมือล่าง และเก็บข้อมูลจากแบบวัดความสามารถในการเล่นลูกสองมือล่าง ดังภาพที่ 2 ถึง 4

ภาพที่ 2 ลักษณะการเล่นลูกสองมือล่าง

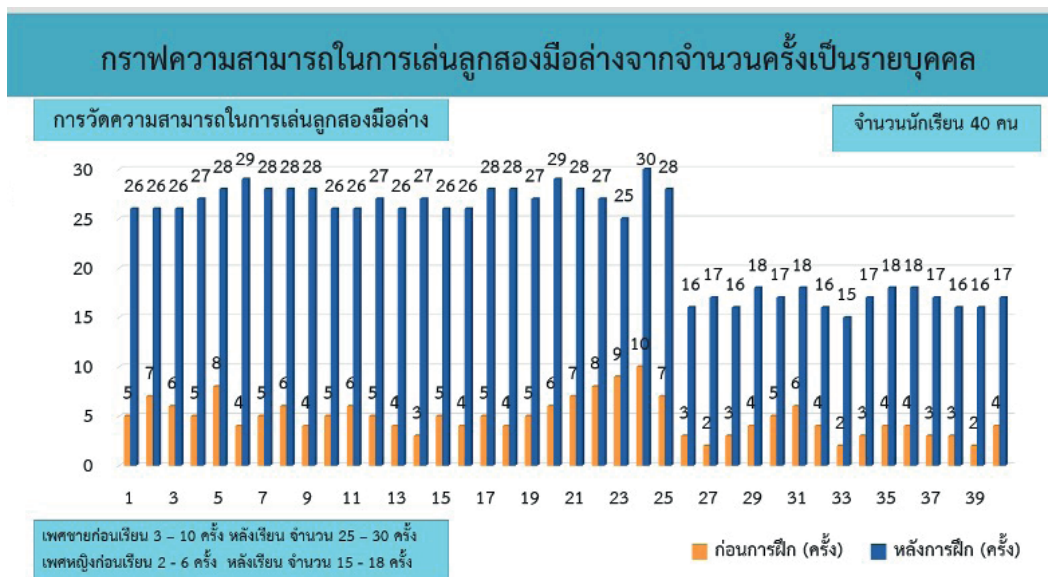
ภาพที่ 3 การฝึกตามแบบฝึกการเล่นลูกสองมือล่าง

ภาพที่ 4 การวัดความสามารถในทักษะการเล่นลูกสองมือล่างจากจำนวนครั้งเป็นรายบุคคล

ผลการวิจัย

ผลการเปรียบเทียบความสามารถของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 40 คน จำแนกเป็นเพศชาย 25 คน เพศหญิง 15 คน ในการเล่นลูกสองมือล่างก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกการเล่นลูกสองมือล่างที่ผู้วิจัยพัฒนา พบว่า เพศชายมีความสามารถในการเล่นลูกสองมือล่างก่อนเรียน จำนวน 3-10 ครั้ง มีค่าเฉลี่ย 5.72 ครั้ง หลังเรียน จำนวน 25-30 ครั้ง มีค่าเฉลี่ย 27.20 ครั้ง เพศหญิงมีความสามารถในการเล่นลูกสองมือล่างก่อนเรียน จำนวน 2-6 ครั้ง มีค่าเฉลี่ย 3.74 ครั้ง หลังเรียน 15-18 ครั้ง มีค่าเฉลี่ย 16.80 ครั้ง เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียนของเพศชาย และ ก่อนเรียนและหลังเรียนของเพศหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังภาพที่ 5 ตารางที่ 1 และ 2 ตามลำดับ

ภาพที่ 5 กราฟความสามารถในการเล่นลูกสองมือล่างจากจำนวนครั้งเป็นรายบุคคล

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการเล่นลูกสองมือล่างก่อนและหลังการใช้แบบฝึกการเล่นลูกสองมือล่างของเพศชาย

ประเด็นการเปรียบเทียบ	จำนวนครั้งที่วัดจากก่อนเรียน		จำนวนครั้งที่วัดจากหลังเรียน		t	p**
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
จำนวนครั้งในการเล่นลูกสองมือล่างก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย	5.72	1.72	27.20	1.23	-55.78	.00

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการเล่นลูกสองมือล่างก่อนและหลังการใช้แบบฝึกการเล่นลูกสองมือล่างของเพศหญิง

ประเด็นการเปรียบเทียบ	จำนวนครั้งที่วัดจากก่อนเรียน		จำนวนครั้งที่วัดจากหลังเรียน		t	p**
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
จำนวนครั้งในการเล่นลูกสองมือล่างก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง	3.47	1.13	16.80	0.94	-57.39	.00

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลการประเมินความพึงพอใจต่อแบบฝึกการเล่นลูกสองมือล่างในรายวิชาวอลเลย์บอล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้ใช้แบบฝึกการเล่นลูกสองมือล่างที่ผู้วิจัย พัฒนาใน 3 ด้าน คือ 1. ด้านการจัดการเรียนรู้ 2. ด้านสื่อที่ใช้ในการจัดกิจกรรม 3. ด้านประโยชน์ที่ได้รับ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อแบบฝึกการเล่นลูกสองมือล่าง มีค่าเฉลี่ยโดยภาพรวมเท่ากับ 4.31 ซึ่งอยู่ในระดับพึงพอใจมาก และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.49 ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 การวิเคราะห์ผลการประเมินความพึงพอใจรายด้านต่อแบบฝึกการเล่นลูกสองมือล่างใน รายวิชาวอลเลย์บอลสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้ใช้แบบฝึก การเล่นลูกสองมือล่าง

คะแนน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
ด้านการจัดการเรียนรู้	4.26	0.28	พึงพอใจมาก
ด้านสื่อที่ใช้ในการจัดกิจกรรม	4.23	0.32	พึงพอใจมาก
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ	4.45	0.18	พึงพอใจมาก
ค่าเฉลี่ย	4.31	0.49	พึงพอใจมาก

สรุปและอภิปรายผล

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยนำมาอภิปรายในประเด็นที่น่าสนใจดังนี้

1. ความสามารถในการเล่นลูกสองมือล่างที่วัดจากจำนวนครั้งที่เล่นได้ติดต่อกัน ค่าเฉลี่ยจำนวน ครั้งการเล่นลูกสองมือล่างของนักเรียนชายหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเล่นลูกสองมือล่างเท่ากับ 27.20 มากกว่าค่าเฉลี่ยก่อนเรียนที่เท่ากับ 5.72 และค่าเฉลี่ยจำนวนครั้งการเล่นลูกสองมือล่างของ นักเรียนหญิงหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเล่นลูกสองมือล่างเท่ากับ 16.80 มากกว่าค่าเฉลี่ยก่อน เรียนที่เท่ากับ 3.47 และผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถในทักษะการเล่นลูกสองมือล่างใน รายวิชาวอลเลย์บอลสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้ใช้แบบฝึกทักษะการเล่น ลูกสองมือล่าง พบว่าหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนทั้งเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่าแบบฝึกทักษะการเล่นลูกสองมือล่างที่ผู้วิจัยพัฒนาสามารถใช้เป็นสื่อในการ ฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการเล่นลูกสองมือล่างเพิ่มขึ้น เนื่องจากแบบฝึกทักษะการเล่นลูกสองมือล่างเป็นการฝึก ตามลำดับขั้นตอนจากชุดที่ 1 ถึงชุดที่ 8 เมื่อฝึกเป็นประจำอย่างต่อเนื่องทำให้การจัดท่าทางถูกต้องและ ใช้งานได้อย่างคล่องแคล่วมากขึ้น ดังนั้น ในการพัฒนาทักษะทางด้านกีฬาของนักเรียนเพิ่มขึ้นควรมีแบบ ฝึกเฉพาะชนิดกีฬาหรือโปรแกรมการฝึกเฉพาะชนิดกีฬา สอดคล้องกับ Tanee (2012) ที่พัฒนาแบบฝึก และสร้างเกณฑ์ปกติทักษะวอลเลย์บอลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากผลการเปรียบเทียบทักษะ วอลเลย์บอลก่อนและหลังการใช้แบบฝึก พบว่ากลุ่มทดลองที่ใช้แบบฝึกมีทักษะการเสิร์ฟมือล่างหลังการ ทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ Insuwanno (2017) ที่ใช้ โปรแกรมการฝึกแบบผสมผสานที่มีต่อความคล่องแคล่วว่องไวของนักกีฬาวอลเลย์บอลหญิง ทดสอบ ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคล่องแคล่วว่องไวก่อนและหลังการฝึกด้วยโปรแกรมการฝึกแบบผสม ผสาน พบว่าผลการทดสอบระดับความคล่องแคล่วว่องไวของนักกีฬาวอลเลย์บอลหญิงอยู่ในระดับที่เพิ่มขึ้น

สอดคล้องกับ Nanthasai (2018) ที่ใช้โปรแกรมการฝึกด้วยยางยืดที่มีต่อความแข็งแรงของกล้ามเนื้อและความสามารถในการเสิร์ฟลูกมือบนของกีฬาวอลเลย์บอล พบว่าความสามารถในการเสิร์ฟลูกมือบนของกีฬาวอลเลย์บอลของกลุ่มทดลองเพิ่มสูงขึ้นกว่าก่อนการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมพบว่าพัฒนาการความแข็งแรงของกล้ามเนื้อและความสามารถในการเสิร์ฟลูกมือบนของกีฬาวอลเลย์บอลของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับ Rohendi and Tangkudung (2017) ที่พบว่ารูปแบบการพัฒนาการเล่นลูกสองมือล่างโดยวิธีการเคลื่อนไหวพื้นฐานของเกมที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการเล่นลูกสองมือล่างเพิ่มขึ้น และสอดคล้องกับ Sharshouh (2023) พบว่าโปรแกรมการศึกษาโดยใช้แบบจำลองวีดิทัศน์ มีส่วนช่วยปรับปรุงระดับประสิทธิภาพของทักษะกีฬาวอลเลย์บอลของกลุ่มทดลอง

2. ผลการประเมินความพึงพอใจต่อแบบฝึกการเล่นลูกสองมือล่างในรายวิชาวอลเลย์บอลสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้ใช้แบบฝึกการเล่นลูกสองมือล่าง พบว่ามีค่าเฉลี่ยโดยภาพรวมเท่ากับ 4.31 ซึ่งอยู่ในระดับพึงพอใจมาก เมื่อพิจารณารายละเอียดตามระดับความพึงพอใจรายด้าน พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจด้านประโยชน์ที่ได้รับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.45 ซึ่งอยู่ในระดับมาก เนื่องจากแบบฝึกการเล่นลูกสองมือล่างเป็นแบบฝึกที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นในแต่ละชุดแบบฝึกปฏิบัติได้ง่าย ไม่ซับซ้อน อีกทั้งมีความน่าสนใจ และช่วยให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น มีรูปแบบการฝึกที่เหมาะสมกับนักเรียน ส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาทักษะการเล่นลูกสองมือล่างของผู้เรียน รวมถึงนักเรียนมีความตั้งใจจริงที่จะได้รับการฝึกเพื่อพัฒนาความสามารถทางด้านทักษะและมีความสนใจ ประกอบกับแบบฝึกมีความน่าสนใจและมีความหลากหลายในการฝึก การเรียนรู้โดยใช้สื่อจะช่วยให้ผู้เรียนมีความสนใจ กระตุ้นการรับรู้ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความรู้หรือทักษะของตนเองเพิ่มขึ้นโดยเฉพาะในรายวิชาปฏิบัติ เมื่อผู้เรียนได้เรียนผ่านสื่อที่แตกต่างจากเดิมจะมีความพึงพอใจ แรงจูงใจในการฝึกปฏิบัติเพิ่มขึ้น สอดคล้องกับ Rohendi and Tangkudung (2017) ที่พบว่านักเรียนมีแรงจูงใจมากในการเข้าร่วมกระบวนการเรียนรู้รูปแบบการพัฒนาการเล่นลูกสองมือล่างโดยวิธีการเคลื่อนไหวพื้นฐาน และสอดคล้องกับ Sharshouh (2023) ที่พบว่ากลุ่มทดลองมีความคิดเห็นเชิงบวกต่อการพัฒนาทักษะกีฬาวอลเลย์บอลโดยใช้โปรแกรมการศึกษาโดยใช้แบบจำลองวีดิทัศน์

เอกสารรับรองจริยธรรมการวิจัยในคน

การวิจัยครั้งนี้เป็นโครงการที่เข้าข่ายยกเว้นการรับรองโดยคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยรังสิต เอกสารรับรองเลขที่ COA. No. RSUERB202-013

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1. การศึกษาพบว่าเวลาที่นักเรียนใช้ในการฝึกในคาบเรียนไม่เพียงพอ ครูผู้สอนควรให้นักเรียนฝึกเพิ่มเติมหลังเลิกเรียน เพื่อจะได้พัฒนาทักษะได้อย่างเต็มที่

2. ขณะที่จัดกิจกรรมมีนักเรียนบางคนอาจมีความรู้สึกลำบากใจ เกิดอาการท้อ เนื่องจากไม่มีความถนัดด้านกีฬาเป็นการส่วนตัว ครูผู้สอนไม่ควรมองข้ามสิ่งเหล่านี้ ควรเข้าไปพูดคุยกับนักเรียนรายบุคคล เริ่มฝึกทักษะจากง่ายไปหายาก เมื่อนักเรียนเกิดความชอบแล้ว ทำให้สามารถฝึกและปฏิบัติทักษะได้

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถในรายวิชาวอลเลย์บอล ในหัวข้อต่าง ๆ เช่น การฝึกเล่นลูกสองมือบน การเสิร์ฟลูกมือล่าง การเสิร์ฟลูกมือบน การกระโดดตบบอล การสกัดกั้นบอล เป็นต้น
2. การวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถในรายวิชากีฬาอื่น ๆ เช่น แบดมินตัน ฟุตบอล เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- Brady, G. F. (1945). Preliminary investigations of volleyball playing ability. *Research Quarterly. American Association for Health, Physical Education and Recreation*, 16(1), 14-17. doi:10.1080/10671188.1945.10761902
- Chareonpong, S. (1974). *A construction of volleyball skill test for male college students* (Master's thesis). Chulalongkorn University, Bangkok, Thailand [in Thai]
- Clifton, M. A. (1962). Single hit volley test for women's volleyball. *Research Quarterly. American Association for Health, Physical Education and Recreation*, 33(2), 208-211.
- Cunningham, P. M., & Garrison, J. (1968). High wall volley test for women's volleyball. *Research quarterly*, 39(3), 486-490. doi:10.1080/10671188.1968.10616569
- Department of Physical Education, Ministry of Tourism and Sports. (2012). *Volleyball trainer's guide T-certificate*. Bangkok: The War Veterans Organization of Thailand Under Royal Patronage Printing House. [in Thai]
- Elliott, K., & Shin, D. (2002). Student satisfaction: an alternative approach to assessing this important concept. *Journal of Higher Education Policy and Management*, 24(2), 197-209. doi:10.1080/1360080022000013518
- Good, C. V. (1973). *Dictionary of education*. New York: McGraw-Hill Book Company.
- Insuwanno, A (2017) *The result of blended training program affected to agility of female volleyball players* (Master's thesis). Prince of Songkla University, Thailand. Retrieved from <http://kb.psu.ac.th/psukb/handle/2016/11791> [in Thai]
- Kronqvist, R. A., & Brumbach, W. B. (1968). A modification of the Brady volleyball skill test for high school boys. *Research Quarterly. American Association for Health, Physical Education and Recreation*, 39(1), 116-120. doi:10.1080/10671188.1968.10616538
- Ministry of Education. (2008). *Basic Education Core Curriculum B.E. 2551 (A.D. 2008)*. Bangkok, Thailand: Printing Agriculture Cooperatives of Thailand. [in Thai]
- Nanthasai, T (2018) *The effect of training program applying elastic band on muscle strength and overhead volleyball serving ability for lower secondary school student* (Master's thesis). Srinakharinwirot University, Bangkok, Thailand. [in Thai]
- Pongrak, Y. (1996) *A development of volleyball skill test for selecting women players in upper secondary schools* (Master's thesis). Chulalongkorn University, Thailand. Retrieved from <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/29516> [in Thai]

- Rohendi, A., & Tangkudung, J. (2017). Development of underarm passing in volleyball through traditional game approach. *Journal of Indonesian Physical Education and Sport*, 1(2), 1-13. doi:10.21009/JIPES.012.01
- Russell, N., & Lange, E. (1940). Achievement tests in volleyball for junior high school girls. Research Quarterly. *American Association for Health, Physical Education and Recreation*, 11(4), 33-41. doi:10.1080/10671188.1940.10627281
- Sasanasart, M. (2022) Strengthen thinking skills in teaching and learning of volleyball for students in the field of physical education and health education a 5-year academic. *Journal of Rangsit University: Teaching & Learning*, 16(1), 119-137. [in Thai]
- Sharshouh, M. M. (2023). The efficiency of an education program using Wheatley's model on the level of skill performance of the underarm pass in volleyball. *Journal of Applied Sports Science*, 13(1), 4-11. doi:10.21608/jass.2022.158773.1086
- Tanee, T. (2012) The development of learning achievement of volleyball skills upon second year students of Bachelor of Science program (4-year program) in the 2552 academic year of department of physical education, Faculty of Physical Education, Srinakharinwirot University. *Journal of Faculty of Physical Education*, 15(Supplement), 30-37. [in Thai]